

ת"פ 20571/04/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20571-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד סיימונס
נגד הנאשם		פלוני ע"י ב"כ עו"ד וקנין

גזר דין

הנאשם, כבן 34 שנים, נותן את הדין בגין עבירות אלימות שביצע לרקע הקשר הזוגי שניהל עם המתלוננת, על פי כתב אישום מתוקן שהוגש.

האישומים

1. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 28.10.17, בעת שהנאשם והמתלוננת ביו בני זוג בהליכי פרידה והיא התגוררה בנפרד מהנאשם, בשעה 11:00, שהתה המתלוננת בביתה עם ילדיה, חברתה וחברים נוספים, כ' וא'. הנאשם הגיע לבית ושאל היכן המתלוננת. כשנמסר לו כי היא ישנה, ניגש לחדר השינה ושאל את המתלוננת מיהם הגברים שבבית וזו השיבה כי הם ידידים שלה המתגוררים בצפון. בתגובה, הנאשם סטר לה על לחיה. בהמשך, יצא מחדר השינה, העיר את א' שישן בסלון, והיכה אותו באגרוף בצד השמאלי של פניו, סמוך לעין, כך שנגרם לו שטף דם ליד העין. מיד ובסמוך נכנס כ' לסלון, והנאשם סטר לו בפניו, נטל סכין מן המטבח, ואת בתו מידי חברתה של המתלוננת, ונופף בסכין לעברם. בהמשך קרא הנאשם למתלוננת, משך אותה והושיבה על הספה בעודו צועק עליה ומקלל אותה. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק, תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. על פי עובדות האישום השני, ביום 7.6.17, הגיעה המתלוננת לבית הנאשם כדי להביא לבתה בגדים. הנאשם שאל אותה האם היא מתראה עם מישהו וכשהשיבה בחיוב, אמר לה שתעוף מהבית שלו, אחז בידה והוציאה אל מחוץ לבית. בגין מעשים אלו, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

3. על פי עובדות האישום השלישי, כשנתיים וחצי קודם למתואר באישום הראשון, התגלע וויכוח בין הנאשם והמתלוננת. מיד ובסמוך נכנסה אחות המתלוננת שהתגוררה עמם, ומשכה את הנאשם אל מחוץ לחדר. האחות

אמרה לנאשם כי אם לא יירגע היא תקרא למשטרה, ואז ניגש הנאשם למטבח ושבר צנצנת זכוכית, עד אשר האחות הוציאה אותו מהבית. בגין מעשה זה, הנאשם הורשע בעבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק.

השתלשלות העניינים

4. ביום 8.11.21, הודיעו ב"כ הצדדים כי נוכח העובדה שאין לנאשם כל עבר פלילי, גובש ביניהם הסדר עונשי, לפיו ככל שיוגש תסקיר חיובי בפרמטרים של נטילת אחריות, אי פתיחת תיקים חדשים, העדר צפי למסוכנות והשתלבות בטיפול ככל שיידרש על ידי שרות המבחן, תשקול התביעה בחיוב את אי הרשעתו, ככל שתוצג פגיעה קונקרטית בשיקומו כתוצאה מההרשעה.

5. בהמשך לאמור, ניתנו 3 תסקירים מטעם שרות המבחן. בנוסף, ב"כ הנאשם פעל להוכחת הנזק הקונקרטי שייגרם לו באם יורשע, באמצעות השגת חוזה ההעסקה שלו בחברת המעליות שינדלר.

6. לאחר מתן התסקירים, התקיים דיון לצורך סיום ההליך. התביעה טענה כי לא תוכל להישאר נאמנה להסדר כיוון שהנאשם לא עמד בכל תנאיו, וזאת מאחר שנפתח נגדו תיק מב"ד נוסף במשטרה. מנגד, ב"כ הנאשם טען כי אין בתיק עלום שנפתח, ואשר למיטב ידיעתו אמור היה להיסגר כבר, כדי לחייב הרשעת הנאשם במכלול נסיבות המקרה.

7. נוכח המחלוקת שפרצה, טענו ב"כ הצדדים לעונש, איש לשיטתו, לפיכך על בית המשפט להכריע בשאלת ההרשעה והעונש המתאים לנאשם.

התסקירים

8. תסקיר ראשון הוגש ביום 13.6.22. נכתב כי הנאשם אב לשלושה ילדים קטנים, ונמצא במערכת יחסית זוגית חדשה מזה 4 שנים, ויש לו ילד נוסף. הנאשם עובד מאז שחרורו מן השרות הצבאי בחברת המעליות שינדלר, בשנת 2016 הקים עסק עצמאי למעליות, ובנוסף הוא בעל מאפייה. הנאשם נטל אחריות לעבירות ותיאר כי באותה תקופה חלה התדרדרות במערכת יחסיו עם המתלוננת ולא היה מודע למעשיו שנבעו מן הקושי להיפרד ממנה. כמו כן, מסר כי כשראה את ידיד המתלוננת בבית יחד עמה לא שלט במעשיו והגיב באלימות כלפיהם. הנאשם שיתף כי מערכת יחסיו עם המתלוננת החלה בהיותם נערים צעירים בגיל 14 ונמשכה שנים ארוכות, בהן ידעו עליות ומורדות ואף היתה אלימות הדדית. השניים הפכו להורים בגיל צעיר ביותר, ללא מקורות תמיכה ממשפחותיהם, עד לפרידתם. קצין המבחן שוחח עם בת זוגו הנוכחית של הנאשם וזו מסרה כי מתקיימת זוגיות טובה ומכבדת ביניהם, ומעולם לא נהג באלימות. התרשמות שרות המבחן היא כי מדובר באדם המנהל אורח חיים יציב, עובד למחייתו ומפרנס את כל ילדיו. עם זאת, ההתרשמות היתה כי הנאשם לא הבין לעומק את השלכות מעשיו והתקשה להתחבר לדפוסיו האלימים, לכן יש צורך בטיפול, להפחתת הסיכון להתנהגות עוברת חוק בתחום האלימות הזוגית. לצורך פגישה עם המתלוננת וגיבוש המלצה סופית, נתבקשה דחייה.

9. תסקיר שני הוגש ביום 6.7.22. נכתב כי בתקופת הדחייה נערכה פגישה עם המתלוננת, שאישרה כי מערכת היחסים הממושכת ידעה עליות ומורדות, וכן בגידות הדדיות ואלימות הדדית. עוד מסרה כי כיום מערכת יחסיה עם הנאשם טובה, תומכת, וקשורה בעיקר בגידול הילדים. לאור האמור, ולנוכח הסכמת הנאשם, המליץ קצין המבחן להטיל צו מבחן לשנה ושל"צ בהיקף 200 שעות. נכתב כי יש בענישה זו כדי להרתיע מהישנות עבירות אצל הנאשם, לטפח אחריות חברתית ולפצות את החברה.

לאחר מתן התסקיר השני, הודיעה התביעה כי היא עומדת על כך שהנאשם יוכיח את הנזק הקונקרטי שייגרם לו באם יורשע, וכי אם לא יוכיח כאמור, היא תעתור להרשעה והטלת מאסר על תנאי. נוכח הצורך להוכיח כאמור, ביקש ב"כ הנאשם דחייה נוספת, ועל כן נעתר בית המשפט ואף הורה על הגשת תסקיר שלישי, לאחר שילוב הנאשם בטיפול.

10. תסקיר אחרון הוגש ביום 12.9.22. נכתב כי הנאשם לא הציג מסמכים בעניין הנזק הקונקרטי, אך כיוון שזוהי עבירתו הראשונה, ההמלצה היא להימנע מהרשעה. לפיכך, שב קצין המבחן והמליץ להטיל של"צ וצו מבחן.

הטיעונים לעונש

11. ב"כ התביעה הפנתה לאלימות המצטיירת מכתב האישום, הן כלפי המתלוננת, והן כלפי שני הגברים שנכחו בדירתה, תוך שהנאשם גרם חבלה לאחד מהם. כמו כן, הפנתה לחומרת הנפת הסכין, בעודו אווז בידיו את בתו. נטען כי יש חומרה בכך שהמניע היה קנאה כלפי המתלוננת. גם באישומים האחרים, הנאשם נהג באלימות כלפי המתלוננת, ונטען כי יש לקחת בחשבון את ההשפלה שחוותה. לדעת התביעה, המתחם ההולם לכלל האישומים נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בנוגע להסדר הטיעון, טענה התביעה כי הנאשם לא עמד בפרמטרים שהוסכמו. עוד נטען כי למעשה, הנאשם לא עבר עד כה שום טיפול, אף כי נכתב שללא טיפול קיים סיכון מצדו. ב"כ התביעה טענה כי המקרה אינו עומד בתנאי הלכת כתב להימנעות מהרשעה כיוון שמדובר באלימות חוזרת, ובאחד האירועים היה שימוש בסכין. בנוגע לדברי התביעה בפרוטוקול לפיהם תגביל עצמה למאסר על תנאי, נטען כי התחייבות זו חלה רק למקרה של אי הוכחת הנזק הקונקרטי, אך כיוון שנפתח נגד הנאשם תיק מב"ד נוסף, התביעה אינה מחויבת לכך. נוכח כל האמור, עתרה התביעה להטיל עונש של מאסר בעבודות שירות.

12. ב"כ הנאשם טען כי התביעה פעלה בניגוד להנחיות היועמ"ש והנחיותיה הפנימיות, והפנה לכך שהאירועים התרחשו בשנים 2015-1017 אך כתב האישום הוגש רק בשנת 2020. עוד תיאר כי בני הזוג חיו יחד שנים ארוכות מגיל צעיר מאד, ללא כל הנחייה או תמיכה, כשהנאשם מפרנס את המתלוננת, ואף כיום, בחלוף שנים מפרידתם, הנאשם תומך בה, מפרנס את חמשת ילדיהם, ואף שוכר עבודה דירה. הנאשם גם תמך במתלוננת בתקופה שהיתה חולה, וכל זאת למרות שהוא מצוי בזוגיות אחרת מזה שנים, ויש לו כיום 2 ילדים נוספים. ב"כ הנאשם הזכיר כי הסדר הטיעון הושג בבית המשפט בנוכחות התלוננת שתמכה בו, לאור מערכת היחסים התומכת. בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון, נטען כי מבלי להתכחש לעבירות, יש להבין את מצבו של הנאשם שעדיין היה בסוג של קשר עם המתלוננת, והופתע לגלות בביתה, 2 גברים זרים. כמו כן, יש לשים לב כי האלימות הופנתה כלפי אותם גברים בעיקר, ולא כלפי המתלוננת. נטען כי שני האישומים האחרים מינוריים ביותר, עד כדי גבולות פלילית. בנוגע לשאלת ההרשעה נטען כי הנאשם לא יוכל להמשיך בעבודתו עם חברת שינדלר על פי תניה מפורשת בחוזה ההעסקה שלו, וכי אם כך

יקרה, תיפגע פרנסתן של שתי משפחות, והנזק אינו מידתי. לדעת ב"כ הנאשם, המלצת התסקיר הולמת, כיוון שכלולה בה תכנית טיפולית. מעבר לכל האמור, הציע לפצות את המתלוננים לפי שיקול דעת בית המשפט.

13. הנאשם בדברו האחרון, אמר כי הוא מצטער על מה שהיה, ומוכן לשלם את המחיר, אך ביקש להתחשב בו ולא לפגוע בפרנסתו, כד שלא ייפגעו ילדיו.

14. טרם בחינת שאלת ההרשעה, יש לבחון את מתחם העונש ההולם, שכן בכך יהא כדי ללמד האם האינטרס הציבורי ושיקולי הענישה יכולים להתיישב עם הימנעות מהרשעה.

מתחם העונש ההולם

15. אין צורך להאריך בתיאור חומרתן של עבירות אלימות במשפחה, שכן כבר נשפכו נהרות של דיו בעניין זה. כידוע, במקרים המתאימים מטיל בית המשפט עונשי מאסר מכבידים, אך במקרים רבים אחרים, מסתפק הוא בענישה הצופה פני עתיד, ובהתקיים נסיבות מיוחדות, אף מסתיים ההליך ללא הרשעה.

16. בענייננו, עסקינן בשלושה אישומים, אך יש לשקול את הנסיבות המיוחדות שאפפו את האירועים.

בראש ובראשונה, יש לזכור כי מעשי האלימות הפיזית שביצע הנאשם כלפי המתלוננת על פי מכלול כתב האישום מתמצים באלה: סטירה, משיכתה לספה, אחיזה בידה והוצאתה מדירתו. מבלי למעט מחומרתם של מעשים אלה, יש להודות כי אין המדובר בנסיבות שהן מן החמורות בהן נתקל בית המשפט בתיקי אלימות במשפחה, ולעניין זה יש לדעתי משנה חשיבות, שעה שעסקינן במערכת יחסים שבה ננקטה אלימות הדדית, כפי שתיארה המתלוננת עצמה בפני שרות המבחן.

עוד יש לקחת בחשבון כי האירועים באישום השני והשלישי מינוריים באופן בולט וחריג. למען האמת, מעשה של שבירת צנצנת על ידי אדם בביתו, מעלה לדעתי ספק בנוגע לפליליותו, ואף אחיזה בזרועה של המתלוננת, היא גבולית לדעתי, בהיותה עומדת כשלעצמה. אמנם הנאשם הודה בעבירות באישומים הללו, והוא נכון לתת את הדין, אך על בית המשפט לשקול את המעשים כפי שהם. בהקשר זה אציין כי לא אוכל לקבל את טענת התביעה לפיה על בית המשפט להתחשב בכך שמדובר בנוסח מתוקן, וכי הנוסח המקורי של האישום היה חמור יותר, שכן אין לפני בית המשפט אלא כתב האישום המתוקן.

עבירות האלימות כלפי שני ידידיה של המתלוננת, הן בעלות חומרה, שכן בוצעו ללא כל הצדקה ומבלי שהמתלוננים עוללו לנאשם כל רע. אחד מהמתלוננים אף ישן בעת שהנאשם ניגש והיכה אותו. כמו כן, יש לשקול את גרימת החבלה. עם זאת, צודק ב"כ הנאשם בהפנתו לכך שלא ניתן לשקול מעשים אלה במידת חומרה זהה לזו המיוחסת לאלימות כלפי בת הזוג, ולו משום שהוראות חוק העונשין קובעות עונש פחות לעבירה זו לעומת תקיפת בת

הזוג. יש לקחת בחשבון כי מעשי הנאשם וודאי הפתיעו את המתלוננים, אך מצד שני, אין המדובר במעשה מתוכנן, אלא בהתפרצות זעם אימפולסיבית של הנאשם. מעבר לשיקולים הללו, יש לשקול לחומרה את איומי הנאשם באמצעות הסכין, בעודו אוחז בידיו את בתו הקטנה.

17. יש לקחת בחשבון את יושנן המופלג של העבירות, אשר מאז ביצוען חלפו 7 שנים או לכל הפחות 5 שנים. בשים לב לכך שכתב האישום הוגש בחודש אפריל 2020, הרי חלוף הזמן צריך להיזקק לחובת התביעה, שכן אירע שיהוי, אשר לא הוסבר ולא נומק בשום דרך במסגרת טיעוני התביעה. ב"כ הנאשם הפנה לתיקון לחסד"פ בעניין משך הטיפול בתיקים פליליים, אך זה כמובן חוקק בתקופה מאוחרת להתרחשות העבירות דנן. לעומת זאת, נראה כי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 בעניין משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום, כבר עמדה בתקפה במועדים הרלוונטיים, וכתב האישום הוגש בחריגה בוטה מן המועדים הנקובים.

אני ערה לכך שסוגיית חלוף הזמן מעוגנת בסעיף 40"א (10) לחוק העונשין, כאחת הנסיבות שאין קובעות את המתחם, אלא נשקלות בקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם, אך כבר נקבע במקרים מסוימים כי חלוף פרק זמן מופלג ממועד העבירות, יש מקום לשקלו גם בקביעת המתחם (למשל: ת"פ 10037-07-11 מד"י נ' פטלביץ (12.9.13); ת"פ 36377-10-16 מד"י נ' הרפז (5519)).

כשחלוף הזמן נובע משהיו הרובץ לפתחה של התביעה, נקבע לא פעם כי הדבר עשוי לגבש הגנה מן הצדק (רע"פ 1611/11 מד"י נ' ורדי (31.10.18) ובכל מקרה יש בכך כדי להשפיע באופן משמעותי על העונש, גם כשדובר בשהיו קצר בהרבה מזה שאירע בעניינו. בעניין זה, נאמר בע"פ 7989/17 דשקוב נ' מד"י (18.4.18):

בצד האמור, אנו סבורים כי יש מקום להקל - הקלה נוספת - בעונשו של המערער נוכח השיהוי הניכר והבלתי מוסבר שנפל בהגשת כתב האישום נגדו, בחלוף למעלה משלוש שנים מיום הגשת הצהרת התובע. כידוע, שיהוי ממושך בהגשת כתב אישום שנגרם בעטייה של התנהלות רשויות התביעה הוא שיקול רלוונטי במלאכת גזירת הדין, ומשקלו ייקבע - בין היתר ומבלי למצות - בשים לב למשך השיהוי, חומרת העבירה וטיבה, ותרומת הנאשם לעיכוב (ראו ע"פ 4434/10 יחזקאל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (16.3.2011); ע"פ 3821/08 שלומוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 33 (27.11.2008)).

12. בעניינו, ברי כי התקופה שחלפה בין הגשת הצהרת התובע לבין הגשת כתב האישום בסופו של יום הייתה ממושכת ביותר, וגם לפנינו לא הוצג טעם מניח את הדעת להתנהלות זו, הכרוכה מטבע הדברים בעיני דין ניכר עבור המערער. מטעם זה ראינו לקבל את הערעור בחלקו ולהפחית את עונש המאסר בפועל שהושת על המערער

(וראו גם: דנ"פ 5387/20 רותם נ' מד"י (15.12.21)).

18. כל השיקולים הללו, מובילים למסקנה לפיה המתחם בגין האירוע הראשון נע בין ענישה הצופה פני עתיד, ובין מספר חודשי מאסר, ואילו בגין האישומים השני והשלישי, המתחם הוא של ענישה הצופה פני עתיד לכל היותר.

שאלת ההרשעה

19. אין צורך להביא שוב הלכות ידועות בדבר הכללים על פיהם יכריע בית המשפט בשאלת ההרשעה, כפי שפורטו בע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.08.96), ובע"פ 9150/08 מד"י נ' ביטון (23.07.09). בתמצית, על הנאשם להראות כי הימנעות מהרשעה יכולה להתיישב עם האינטרס הציבורי בענישה בגין העבירות שביצע וכן עליו להראות כי ייגרם לו נזק קונקרטי באם יורשע.

20. בענייננו, שלושת האירועים בגינם נותן הנאשם את הדין הם חריגים לאורח חייו הנורמטיבי, ולהיותו נעדר כל עבר פלילי. אמנם, התביעה טענה כי הנאשם לא עמד לטעמה בתנאי הסדר הטיעון שגובש, בשל כך שנפתח נגדו תיק נוסף הקשור לאלמ"ב, ואולם לא נמסר לבית המשפט פרט כלשהו בעניין אותו תיק עלום, ואף להיפך: ב"כ הנאשם הצהיר כי התיק מינורי ועומד להיסגר במשטרה. בנסיבות אלה, אני סבורה כי אין זה מתקבל על הדעת כי יינתן משקל כלשהו לתיק העלום, וודאי לא במידה המונעת בחינת עתירת הנאשם להימנע מהרשעתו.

21. כפי שנכתב לעיל, מעשי הנאשם כלפי המתלוננת היו כעורים, אך אינם מן החמורים שבספר החוקים, בייחוד בשים לב לכך שהתקיימה ביניהם מערכת יחסים ממושכת שהיתה רצופה אלימות הדדית. אין להתעלם מכך שהנאשם נותן את הדין בגין צבר המעשים, ולא נמסר לבית המשפט כי נוהל הליך כלשהו כנגד המתלוננת, בגין מעורבותה שלה באלימות במהלך פרשת היחסים.

מעשי התקיפה כלפי שני ידידיה של המתלוננת הם בעלי חומרה מסוימת, אך גם כאן, מבלי למעט, אין המדובר בנסיבות חריגות בחומרתן, כי אם באירוע חד פעמי בו יצא הנאשם מכליו עת פגש בדירת פרודתן, בשני גברים. נוכח נסיבות האירוע, אינני מוצאת כי האינטרס הציבורי מחייב הרשעה בגין מעשה זה, שהיה חד פעמי, בין זרים, ובנסיבות אזוריות, וניתן למלא אחר האינטרס הציבורי להעניש את הנאשם בגין עבירות אלה, גם ללא הרשעה.

22. עולה מתסקירי שרות המבחן, כי הנאשם זקוק לתכנית טיפולית על מנת להעמיק בדפוסיו, אך שעה שעסקינן באדם כבן 34 המקיים אורח חיים יציב ולא הורשע מעולם, אני סבורה כי לא ניתן להתייחס אליו כאל מי שקיימת מסוכנות של ממש מצדו. זאת, בייחוד משחלפו 5 ו-7 שנים לכל הפחות ממועד האירועים.

עוד חשוב לציין כי על פי התסקיר, וכן על פי הטיעונים ששמעתי, הנאשם נוטל אחריות, ומעוניין בטיפול. לא זו אף זו, המתלוננת מאשרת כי מזה שנים הנאשם עומד עמה בקשר טוב ותומך, ועולה כי הוא מפרנס אותה ואת חמשת ילדיו, כשבמקביל הוא מנהל מערכת זוגית מיטיבה ואב לשני ילדים נוספים.

אני סבורה כי בתקופה זו, בה נתון שרות המבחן בעומס עצום, עד כדי קריסה ממש, ובעת שממתין בית המשפט מעל 9 חודשים למתן תסקיר, לא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שטרם עבר תכנית טיפול. נראה יותר, כי בצדק סבור שרות המבחן כגורם מקצועי מאבחן, שבעניינו של הנאשם די בכך שיוטל עליו צו מבחן במסגרתו יטופל, ואין צורך בהשלמת תכנית טיפולית טרם גזר הדין. יש להניח כי המלצה זו נשענת על שילוב בין שיקולי יעילות ובין הצורך לתעדף מקרים חמורים יותר. במילים אחרות, אני סבורה כי עצם המלצת שרות המבחן, בשונה ממקרים אחרים, לפיה

ניתן לסיים את ההליך בשלב זה בטרם הוחל בטיפול, יש בה משום הבעת דעה על דמותו החיובית של הנאשם, המאפשרת זאת.

23. לאור כל זאת, אינני מתרשמת כי נשקפת מצד הנאשם מסוכנות ממשית. וודאי שכך יהיה לאחר שישולב בתכנית הטיפולית המוצעת על ידי שרות המבחן.

24. בבוא בית המשפט לבחון האם האינטרס הציבורי מאפשר הימנעות מהרשעה, ישנה חשיבות ראשונה במעלה לשיקולים שמניתי, אך עליהם יש להוסיף את מדיניות הענישה הנוהגת. להלן אראה כי עתירת הנאשם להימנעות מהרשעה אינה חריגה בנוף פסיקת בתי המשפט, שכן במקרים רבים מאד הסתיים ההליך ללא הרשעה, גם כשהמדובר היה בנסיבות חמורות מאלה שלפניי. להלן דוגמאות מייצגות:

בת"פ 14367-06-13 מד"י נ' פלוני (20.4.15), הודה הנאשם בכך שאיים על בת זוגו, השליך כלים והצית את ביתם. הנאשם הוא ד"ר לסטטיסטיקה ומרצה באוניברסיטה. בעקבות האירוע עבר תהליך טיפול והתסקיר שהוגש המליץ להימנע מהרשעה. בית המשפט אימץ את ההמלצה לנוכח הסיכון הנמוך להישנות העבירה והפגיעה הצפויה מן ההרשעה.

בת"פ 36976-06-10 מד"י נ' דעיס (4.3.14) הודה הנאשם בכך שהכה את בת זוגו בפניה עד שנפלה ונגרמו לה המטומה סביב העין וסימני חבלה בכתף. תסקיר שהוגש מצא כי הנאשם אינו מעוניין בטיפול. למרות זאת התרשם בית המשפט כי הנאשם בוש ונכלם. כיוון שעבד כנהג מונית העלול להיפגע מן ההרשעה, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 43911-10-16 מד"י נ' י'ו' (18.12.20) נמצא כי הנאשם תקף את בת זוגו בכך שמשך בשערותיה וקילל אותה תוך שהעירה משנתה. המדובר היה בעובד הרכבת שנדרש לתעודת יושר לצורך כניסה לנמל אשדוד בעבודתו. בית המשפט נמנע מהרשעתו לאחר תסקיר שנשא אופי חיובי.

בת"פ 60519-10-13 מד"י נ' פלוני (1.6.14) הודה הנאשם בכך שבמהלך ויכוח חיבק את בת זוגו בחוזקה עד ששניהם נפלו. לאחר מכן איים עליה שיהרוג ויחנוק אותה, היכה אותה באמצעות מגבת ודחף אותה עד שנפלה ארצה. שרות המבחן העריך כי הרשעה עלולה לפגוע בנאשם שהוא מהנדס ובין לקוחותיו נמנים גופים ממשלתיים. בית המשפט אימץ את המלצת התסקיר ונמנע מהרשעה.

בת"פ 16594-06-17 מד"י נ' פלוני (11.11.19) הודה הנאשם בכך שהשליך אבן לעבר בת זוגו ובתו בת השנתיים, אך לא פגע בהן, וכן ניסה להשליך אבן נוספת. לאחר שנתקבל תסקיר ששיקף העדר דפוסים אלימים וכן הוצג מכתב לפיו הרשעה תוביל להפסקת העסקתו, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 2398-09 מד"י נ' בלאוסוב (29.1.12) הודה הנאשם בכך שבעט בבת זוגו עד שנפלה. בעניינו של הנאשם ניתנו תסקירים שהראשון ביניהם היה שלילי והשני משקף שיתוף פעולה מלא. נכתב כי הרשעה תפגע בתעסוקת הנאשם, לכן הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 45518-01-13 מד"י נ' י"ג (29.12.13) הודה הנאשם בריבוי מקרים של תקיפת ילדיו הקטנים. על פי התסקיר שהוגש, הנאשם סובל ממחלה כלשהי שלא פורטה. הנאשם השתלב בתהליך טיפולי בעקבות ההפניה. בית המשפט התרשם כי קיים סיכון של ממש לפרנסת הנאשם באם יורשע, כיוון שהוא עובד בחברה המספקת שירותים לתעשיות ביטחוניות, הדורשות העסקת עובדים ללא עבר פלילי. ההליך הסתיים ללא הרשעה.

בת"פ 44307-02-14 מד"י נ' פלוני (6.3.15) הודה הנאשם בשורת איומים כלפי בת זוגו וכן בכך שסטר לה בפניה. הנאשם עבר תהליך טיפול משמעותי וארוך וניתנו בעניינו 6 תסקירים. בעניין הפגיעה הצפויה נכתב כי לא היה יציב מבחינה תעסוקתית, אף כי עבד בעבר כמתווך. בית המשפט קבע כי הנאשם לא הוכיח פגיעה צפויה בתעסוקתו אך נתן משקל רב לתהליך השיקום שעבר, ונמנע מהרשעה.

בת"פ 30253-09-14 מד"י נ' אוסטויב (15.10.15) נקבע כי הנאשם דחף את בת זוגו. לאחר שהוגש תסקיר בעל אופי חיובי בו נקבע כי האירוע חריג לאורחותיו, ומאחר שהוא עבד כטבח בחברת קייטרינג המספקת שירותים לחברות הדורשות תעודת יושר, נמנע בית המשפט מהרשעה.

בת"פ 44891-10-17 מד"י נ' בכר (21.11.18) הודתה הנאשמת בכך שתקפה את בן זוגה בסטירות בפניו וכן קפצה עליו והיכתה אותו בבטנו ובגבו. לאחר שניתן תסקיר בעל אופי שיקומי, וכיוון שמדובר היה במי שמעוניינת להמשיך בעבודה בשירות המדינה, נמנע בית המשפט מהרשעתה.

25. עוד אציין כי במקרים רבים הסכימה התביעה לסיים הליך בגין תקיפת בת זוג, ללא הרשעה, לאחר שניתן תסקיר שהמליץ כך, וזאת גם כשעובדות האישום היו חמורות באופן משמעותי מאלה שבפניי, וכללו לעיתים הכאת בן הזוג או ביצוע עבירות בנוסף לתקיפתו (ת.פ 10162-09-10 מד"י נ' פלוני (23.2.15); ת.פ 48151-06-14 מד"י נ' סלחית (20.7.15); ת.פ 27456-10-12 מד"י נ' סידי (13.7.15); ת.פ 626-01-11 מד"י נ' פלוני (10.4.14); ת.פ 39734-08-11 מד"י נ' שניידר (14.11.13); ת.פ 20766-05-12 מד"י נ' לוסקי (15.6.13)). מעבר לכך, במאגרי הפסיקה ניתן למצוא לא מעט מקרים של עבירות אלימות כלפי בן הזוג, בהם הסתיים ההליך ללא הרשעה, בהסכמת התביעה, אף ללא בקשת תסקיר, וללא הוכחת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשם. לצורך הדוגמא ניתן לראות: ת.פ 5370-12-13 מד"י נ' פלוני (19.6.14); ת.פ 47369-04-14 מד"י נ' כהן (1.1.15); ת.פ 44079-10-14 מד"י נ' פלוני (19.5.15); ת.פ 43252-04-14 מד"י נ' רוזנצוויג (12.7.15); ת.פ 34671-04-11 מד"י נ' אוזן (13.3.12); ת.פ 32874-06-14 מד"י נ' פלוני (7.10.14); ת.פ 45387-07-14 מד"י נ' פלוני (21.10.15); ת.פ 35642-10-14 מד"י נ' פלוני (24.8.15). באופן דומה, במקרים רבים הסתיים ההליך הפלילי ללא הרשעה, בנוגע לעבירת איומים (ת.פ 41892-03-10 מד"י נ' פלוני (19.3.13); ת.פ 50605-10-12 מד"י נ' דוד (7.3.13); ת.פ 44307-02-14 מד"י נ' פלוני (16.3.15); ת.פ 14367-06-13 מד"י נ' פלוני (20.4.15); ע"פ 111/14 פלוני נ' מד"י (1.4.14); ע"פ 43351-08-14 אלמיו נ' מד"י (24.11.14); ת.פ 33285-05-14 מד"י נ' אבוקסיס (22.2.15); ת.פ 47916-01-12 מד"י נ' פלוני (15.4.15)).

26. לדעתי, המסקנה העולה מכל האמור היא כי טיב העבירות שביצע הנאשם, שלא היו ברף החמור ביותר של עבירות האלימות, מאפשר לשקול הימנעות מהרשעה. זאת בייחוד בשים לב למתחם ההולם שקבעתי, ולפיו סביר להניח כי גם אלמלא עתר הנאשם להימנע מהרשעתו, לא היה מקום להטיל עליו מאסר בעבודות שירות כעתירת

התביעה.

27. מבחינת הנזק הצפוי מן ההרשעה, הנאשם טוען כי עיסוקו כקבלן התקנת מעליות עבור חברת "שינדלר בע"מ", יפגע באם יורשע. בעניין זה, הגיש את חוזה ההעסקה שלו, הקובע במפורש בסעיף 3.5 כי עליו להצהיר שהוא עוסק מורשה "וכי הוא לא הורשע בכל עבירה פלילית".

גם שרות המבחן שוכנע כי הנאשם עלול להיפגע מבחינה תעסוקתית באם יורשע, ועל כן הומלץ לסיים את ההליך ללא הרשעה.

היות שהנטל המוטל על הנאשם בשלב הטיעונים לעונש הוא ברף הוכחה של מאזן הסתברויות, ולאחר שהוסבר אודות הפגיעה הצפויה לו, ולא נסתרה טענתו, שוכנעתי כי עלולה להיגרם לו פגיעה של ממש באם יורשע.

28. כאן המקום לציין, כי טענת התביעה בדיון האחרון לפיה העבירות דנן כשלעצמן אינן מתאימות לסיום ללא הרשעה, היתה צורמת למדי, שעה שהתביעה התחייבה בהסדר הטיעון המקורי, לפיו יסתיים ההליך ללא הרשעה.

29. בסיכומי של דבר, שעה שעסקינן בעבירות נוספות, אשר חלקן מינורי עד כדי גבוליות פלילית, והאחרות אינן טומנות בחובן מסוכנות כיום, ושעה ששרות המבחן ממליץ לשלב את הנאשם בתכנית טיפולית במסגרת צו מבחן, אני סבורה כי הרשעתו בדיון, רק לצורך הטלת עונש הצופה פני עתיד, תהיה בלתי מידתית בעליל, והנזק שבצדה לפרנסתו ולפרנסת שבעת ילדיו, גדול מן התועלת שבהרשעה. את האינטרס הציבורי בענישה בגין העבירות כלפי שני ידידיה של המתלוננת ניתן לקיים על ידי הטלת פיצוי כספי הולם.

לפיכך, אני קובעת כי המקרה הייחודי דנן, מתאים לסיום ללא הרשעה.

סוף דבר

30. אני מבטלת את ההרשעה ומורה כי ההליך יסתיים ללא הרשעה.

א. הנאשם יבצע של"צ בהיקף 200 שעות, על פי תכנית שיכין שרות המבחן ותועבר לאישורי בתוך 30 יום.

ב. הנאשם יעמוד בצו מבחן לשנה.

ג. הנאשם יפצה את המתלוננים אלכסנדר ורוסלן, אשר פרטיהם יוגשו על ידי התביעה בתוך 7 ימים, בסך ₪ 3,000 כל אחד. הפיצוי יופקד במזכירות עד יום 1.2.23.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ח כסלו 22 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.